

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 céntos.

Saldrá los domingos

Semestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Labor social

Els governs espanyols, adoleixen moltes vegades, en els seus acords, de falta d'oportunitat, i en el present moment, a més d'aquest defecte, dona sa actuació una evident prova de covardia, que no altre cosa és la precipitació amb que es llença a voler resoldre en quatre plomades, i amb un migrat espai de temps i falta de preparació, l'únic problema que avui hauria de tenir realitat sobre les del·liberacions i acords de les taules dels ministres.

El problema social, en son aspecte d'obrerisme, és un incident de rellevant importància en la vida dels pobles, que la miopia de certs senyors ha fet que no s'adonessin fins ara, però que en realitat ha existit sempre, i va definir-se des del precís moment en que la concepció humana notà, en contemplar les seves necessitats, la diversitat de classes que integren l'estament social.

Are, de corre-cuita, els polítics, no negarem que alguns per convicció, altres per pose, s'esforcen en voler donar al poble la sensació de que han estudiat i coneixen el problema obrerista; més els fets ens els presenten, com en tants altres assumptes, com a copiadors, més o menys atrevits, de les disposicions de governs estrangers.

Coincidint amb els moments en que tornaven a Anglaterra els heròics combatents que havien lluitat en terra estrangera, i que provocà en aquell imperi un greu problema, per sobra de brassos, que sorprengué a aquells grans estadistes i que determinà un gran recrudeixement en les lluites socials, el president del govern anglès Lloyd George, convocà un parlament industrial integrat per nombrosíssima representació de patrons i obrers, que es reuniren el dia 27 de febrer passat, i després de llargues discussions, varen elaborar un dictamen que fou unànimament aprovat, i vegé la llum pública en 27 de març, o sia un mes just des de la primera reunió.

Conegut el resultat favorable d'aquesta conferència del treball, el govern espanyol acollí la idea, i el ministre de Foment, en data 18 de març, quan encare no era conegut el dictamen de la conferència anglesa, va fer una enquesta prop les cambres industrials espanyoles, amb intenció de saber llur parer respecte la necessitat de convocar aquí, a Espanya, un parlament industrial, que fos còpia, més o menys real, del convocat per Lloyd George, i que podés ésser utilitzat en el pervindre, com a suprema assemblea, en quantes qüestions se susciessin entre els dos elements integrants del treball, obrers i patrons.

I ja tenim la Mancomunitat de Catalunya que, per boca del seu lluminós i abnegat Concell, ens fa sabedors, amb aquell ampulós

llenguatge amb que sempre preté enlluernar-nos, que vol convocar un Congrés regional del treball de Catalunya, donant amb aquesta migrada concepció, una prova més de la petifesa d'esperit amb que del·liberen.

Fins en això, que és més que un problema nacional, un problema mundial, vol fer sentir la seva veu, la Mancomunitat, convertint-se en mala directora dels interessos catalans, que en aquest ordre, per a ésser respectats i per a aconseguir un progressiu millorament, necessiten ésser tractats amb tota amplitud, única garantia que pot salvar-nos de les tribulacions presents, molt més importants que tota l'actuació que puguin concebir els abnegats concellers de la Mancomunitat de Catalunya.

I després de la Mancomunitat, surt en Cambó amb un article a «La Tribuna», de Madrid (parlant a Catalunya des d'Espanya), tocant el problema obrerista amb gran equilibri, precisament en el moment culminant de la vaga que commou a aquesta terra.

En Cambó, *leader* de la Lliga Regionalista, parlant als obrers, ens fa un efecte deplorable; i davant d'ells haurà fet el ridícol, ja que preté prendre'ls per cosa molt diferent del que són, i li demostraran oportunament, com ja es comenta. Els obrers no són pas cegos; veuen clara l'actuació d'avui de la Lliga, i coneixen molt bé l'anterior; — la de sempre — coneixen també els admirables serveis del cap dels sometents de Barcelona, el segon *leader* de la Lliga, senyor Bertràn i Musitu, i encare recorden, entre altres coses, aquell famós ¡DELA-TEU! que ara ha sigut reprisat en obsequi als qui no són *ferms companys de causa*.

Els capdavanters de la política han de fer-se càrrec que copiant, i amb precipitació, no és possible resoldre els greus problemes d'actualitat: han de pensar i entendre que el que pot ésser encertat després de reposat estudi, pot representar covardia i adulació, plantejat a la lleugera.

I aquestes ridicoleses, que disputant-se iniciatives, volen plantejar en Cambó i la Mancomunitat en front del Govern espanyol, tenen molt poca importància i demostren que es labora amb falta de serietat.

Nosaltres compremem que plantejat el problema en forma inaplaçable, és precís treballar amb constància ferma i decidida cap a un escurçament de distàncies entre els dos factors integrants del treball, base essencial de la riquesa de les nacions, i ha de procurar-se que les del·liberacions i els acords siguin presos dintre la fraternitat que deu haver d'existir entre dos coses que no poden actuar per separat, passi el que passi; i és precís que amb calma, però amb el propòsit decidit de no parar fins a trobar una solució, es treballi amb miras a l'ideal que fassi progressar a tots els

factors de la vida social, fent que imperi un règim d'amor i de justícia entre els dirigits i els directors.

Però això ha de fer-se tenint en compte que el treball és cosa suprema i patrimoni de tothom, i que la política, sigui la que sigui, que intentés intervenir, a benefici propi, en les incidentalitats d'aquell, serà arrollada. En aquests assumptes, sols poden intervenir-hi els factors que l'integren, obligant-se a que sa actuació sigui altruista, virtut que ha de presidir tots els processos derivats d'aquest important aspecte de la vida actual dels pobles de l'Univers.

L'actuació del senyor Lligé

A l'objecte de conèixer el criteri de nostre volgut amic senyor Torras, davant les afirmacions fetes per un confrare local, en sos números 2 i 3, corresponents al passat mes de març, varem cercar ocasió de parlar amb dit senyor.

Anem a sintetitzar, amb la major fidelitat possible, el seu pensament, concretat en les confesions que va fer-nos.

Diu el senyor Torras que no és qüestió de donar l'alternativa, ni tant sols bel·ligerància, per a tractar de les qüestions del districte, a un foraster, per respectable que sia; car sempre haurà de fer-ho baix la influència que sobre el seu ànim exerceixi el que actüi de *Cafè-dràtic*...

Que és el senyor Lligé qui hauria de demostrar documentalment, com ofereix el seu secretari, la responsabilitat que li pugui cabre per l'entorpiement de les obres públiques a que fa referència...

Que, en efecte, ha intervingut i està disposat a intervenir en quantes obres de caràcter general s'estimi necessari el seu modest concurs, inclús per a la carretera i pont que ha d'unir Montornès amb Montmeló, malgrat pesi, això, al diputat a Corts per al districte...

Que això de que els anys 1915, 16 i 17 eren els temps del *Moro Muza*, va molt bé dir-ho per a fugir d'estudi; ja que a Granollers tots recordem que en aquella data es desenrollaren a la nostra vila els fets que detallava EL DEMÓCRATA en son últim nombre i quina responsabilitat comparteixen els elements de la Lliga, per la seva peculiar política d'odis i rancúnies, fomentada d'una manera molt persistent pel senyor Lligé, d'ensà que representa a les Corts el nostre districte...

Que l'acusar de detentadors dels interessos municipals als Concellers de la Coalició Liberal, no passa d'ésser una frase cursi, car les afirmacions gratuïtes no condueixen més que al ridícol...

Que no té cap inconvenient donar-los el ca-